

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 16C/307/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114223240
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8114223240.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

- I. Žalobu **z a m i e t a** .
- II. Návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a** .
- III. Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 22.5.2014, č.k. 16C/418/2012-57, žalobné návrhy žalobcu vo veciach, ktoré boli pôvodne Okresným súdom Humenné vedené pod sp.zn. 11C 144/2012, 11C 145/2012, 11C 146/2012, 11C 147/2012, 11C 148/2012, 11C 149/2012, 11C 150/2012, 11C 151/2012, 11C 152/2012 zamietol a náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Žalobný návrh žalobcu vo veci, ktorá bola pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 11C 153/2012 vylúčil na samostatné konanie.

Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Humenné žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom 2669-ISTINA RS. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Humenné z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom (povinným) A. O., Z.. XX.X.XXXX, postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 1.192,05 € a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 238,41 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Humenné vedené pod spisovou značkou 11C/153/2012.

V žalobe žalobca uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu, a že navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Humenné a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

prijal na ďalšie konanie, čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa nimi a rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Žalobca poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmami rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií, pričom zvýraznil, že exekučným titulom v príslušnej exekučnom konaní, bol rozsudok rozhodcovského súdu, pričom uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Ďalej poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal podľa žalobcu zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica. Podľa žalobcu exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Uviedol, že nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Podľa žalobcu exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - preskúmaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu (t.j. bez splnenia zákonných podmienok) bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu (zásadu legality). Podľa žalobcu súd konajúci v pozícii exekučného súdu nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa („vmanévrovanie“ veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený). Žalobca poukazoval ďalej na to, že exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní a tiež na prejavenie vôle zákonodarcu kreáciou ust. § 40 a § 43 zákona o rozhodcovskom konaní poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd, len vtedy ak dôjde k splneniu podmienok definovaných v § 40 zákona o rozhodcovskom konaní a ich splnenie nastane včas (t.j. v lehote upravenej v § 41 zákona o rozhodcovskom konaní) - t.j. ak nedôjde k včasnému splneniu podmienok podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judiciálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav. Žalobca tvrdil, že z hľadiska princípu právnej istoty nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam kde neexistujú preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase (t.j. tam, kde ich platné právo zaraďuje). Tiež uviedol, že ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku sú tieto obmedzenia zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu nielen v rovine normatívnej, ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení, pretože základné práva nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie, preto všeobecný súd si pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia musí byť vedomý, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania, čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania

sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa), pričom tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že ochrana týchto práv sa celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí. Poukazoval na to, že ochrana práva vymedzenú cestou aplikácie § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, ktorej účel je odlišný. Žalobca tiež v žalobe uviedol, že exekučný súd tým, že vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na taký postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a príslušným dlžníkom (povinným) odvíjajúcim svoju podstatu od uzavretej zmluvy o úvere, nakoľko na jednej strane existuje podľa žalobcu právne relevantný exekučný titul (rozsudok rozhodcovského súdu), ktorý nemožno zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá tvorí neodstrániteľnú vadu konania (pričom rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní). Vyššie opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky rozhodnutej veci.

Touto žalobou žalobca uplatňoval náhradu majetkovej škody v celkovej sume zodpovedajúcej istine s príslušenstvom, ktorá podľa neho nemôže viac byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi z príslušného záväzkového zmluvného vzťahu. Zároveň si uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to v rozsahu 20 % z istiny s príslušenstvom uplatňovanej v tomto prípade (t.j. príslušnej výšky majetkovej škody). Uplatňovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňoval tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného (exekučného) súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Podľa žalobcu došlo nesprávnym úradným postupom k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, pričom mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva. Žalobca uvádzal, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Tiež uviedol, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Podľa žalobcu vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy; súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy; uviedol, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy; že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, výklad a používanie zákonných

ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť zo strany všeobecných súdov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Žalobca tiež uviedol, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Poukázal tiež vo vyššie uvedených žalobách na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila a navrhla ju v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila si nárok na náhradu trov konania. Podstatnými námietkami žalovanej proti uplatnenému nároku, ktoré táto podrobne rozviedla vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe boli poukaz na zmätočnosť podania žalobcu, na prenášanie celej dôkaznej povinnosti na súd, na nejasnosť titulu nároku na náhradu škody. Žalovaná namietala žiadosti o informáciu o stave konania ako riadne prostriedky na zabránenie tvrdených prieťahov v konaní a na ich účinné odstránenie. Poukázala na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu. Tiež tvrdila, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23.4.2012 - žaloby boli podané 27.9.2012 - teda skôr ako po uplynutí zákonnej 6-mesačnej lehoty a teda predčasne. Tiež poukázala na neposkytnutie žiadnej súčinnosti zo strany žalobcu na predbežné prerokovanie podaných žiadostí na náhradu škody a na to, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok - najmä v prípadoch podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. Ďalej uviedla a odôvodňovala, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Poukázala na to, že zo žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím; ďalej, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je nevyhnutné i to, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je splnené. Argumentovala tiež tým, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky a či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Podľa žalovanej zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a tiež nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe vzniesla námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009. Namietala aj vyčíslenie škody s tým, že požadovať paušálne sumy za všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Namietala, že žalobca nepreukázal ani vymožitelnosť pohľadávky, nepreukázal vznik ani výšku škody a že nie je preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Žalovaná poukázala aj na povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo neho v spojení s touto činnosťou vytvorené pričom tvrdila, že praktiky žalobcu sú verejnosťou vnímané negatívne a žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb. Podľa žalovanej, nakoľko žalobca nepreukázal, že by došlo činnosťou súdu v namietaných konaniach k nesprávnemu úradnému postupu, ani vznik a výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy, tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Vo vzťahu k žalobe týkajúcej sa neskorého rozhodnutia o zmene súdneho exekútora žalovaná poukázala aj na to, že v rozhodnutí o zmene exekútora súd zároveň poverí vykonaním exekúcie exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom pôvodne vykonaním exekúcie povereného exekútora - teda na nevyhnutnosť vykonať zo strany exekučného súdu aj iné úkony, v dôsledku ktorých nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote nemožno považovať za zbytočné prieťahy a nesprávny úradný postup.

Súd vo veci rozhodol na pojednávaní konanom dňa 22.4.2016 v neprítomnosti účastníkov konania.

Z listín tvoriacich súdny spis s prihliadnutím na tvrdenia účastníkov konania zistil súd nasledujúce:

Z exekučného spisu Okresného súdu Humenné sp. zn. 15Er/582/2011 súd zistil, že dňa 13.5.2011 sa začalo pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým exekučné konanie na návrh oprávneného - navrhovateľa proti povinnému: Kvetuša Hudáková pre vymoženie sumy 657,45 Eur s prísl.

Dňa 20.7.2011 bola OS Humenné doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sp. zn. EX 7361/11. Okresný súd Humenné dňa 16.11.2012 rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným dňa 30.12.2011. Dňa 12.1.2012 exekučné konanie zastavil. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným dňa 9.2.2012.

Podľa čl. 46 ods.1, ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.1.2013), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom do 31.5.2010), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo

návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2011), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 40 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 244/2002 Z.z., účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),

b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní.

Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania, po právnom posúdení veci v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení žaloby žalobcu, ktoré boli v tejto veci spojené na spoločné konanie považuje za nedôvodné v celom rozsahu a preto všetky žaloby z dôvodov uvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia zamietol.

Súd v prvom rade poukazuje na to, že v danom konaní žalobca nijako nepreukázal samotnú žalovateľnosť uplatňovaného nároku - nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pred podaním žaloby a splnenie podmienok pre podanie žaloby v zmysle vyššie cit. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v čase podávania žaloby, teda že v čase podania žaloby bol už v zmysle zákona oprávnený uplatniť príslušné nároky na súde, resp., že k zhojeniu prípadnej predčasnosti

podanej žaloby došlo v priebehu tohto konania uplynutím príslušnej doby podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (pokiaľ teda skutočne požiadal o predbežné prerokovanie žalovaného nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Dôkazy o týchto skutočnostiach (najmä potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s príslušným exekučným konaním) bol žalobca povinný predložiť k žalobe (§ 79 ods. 2 O.s.p.), nakoľko zo žaloby nevyplýva žiadna skutočnosť, pre ktorú by ich predložiť nemohol. Žalobca teda nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie žaloby (samotnú žalovateľnosť jednotlivých nárokov na súde) a toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdila, že išlo o žiadosť týkajúcu sa nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu - teda ani z tohto nemal súd preukázané, že v tomto konaní došlo pred podaním žaloby skutočne k predbežnému prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu žalobu, je pritom podľa súdu výlučne na žalobcovi.

Treba zvýrazniť skutočnosť, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p..

Čo sa týka žalobcom namietaných zbytočných prietahov v príslušnom exekučnom konaní, ktoré žalobca tvrdil v žalobe súd poukazuje na to, že tunajší súd nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v príslušnom exekučnom konaní v dôsledku doby, po uplynutí ktorej bolo v exekučnom konaní rozhodnuté o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov. Túto otázku je kompetentný preskúmať iba Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmava vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Príslušné súdne konanie v tomto smere nie je kompetentný preskúmať tunajší súd v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda exekučného súdu na podklade sťažnosti na prietahy, žalobca nesúci vo veci dôkazné bremeno však ani o takejto sťažnosti vo vzťahu k vyššie uvedenému konaniu a výsledku jej vybavenia nepredložil tunajšiemu súdu sám žiadne dôkazy). Okrem toho z obsahu exekučného spisu ani nevyplýva, že žalobca v tomto exekučnom konaní sťažnosť na prietahy predsedovi exekučného súdu podal. Opačný výklad, ako výklad o nemožnosti posudzovať prietahy v konaní všeobecným súdom, by pritom znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Zároveň, pokiaľ by tunajší súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup, malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, lebo vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú v prvom stupni zásadne okresné sudy, avšak sudy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, môžu byť aj sudy vyššieho stupňa čo iba potvrdzuje to, že konštatovať existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní je oprávnený jedine Ústavný súd SR (správnosť týchto záverov pritom potvrdzuje aj obsah v súčasnosti účinného / konkrétne od 1.1.2013/ ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý dané skutočnosti už výslovne upravuje).

Vo vzťahu k relevancii tvrdení žalobcu obsiahnutých v podanej žalobe treba tiež poukázať na to, že v texte žaloby žalobca uvádzal úplne iné dátumy rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, než ako boli zistené z obsahu pripojeného a oboznámeného exekučného spisu (podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnej veci proti povinnej malo byť rozhodnuté dňa 4.1.2012, hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté už dňa 16.11.2011).

Zároveň súd poukazuje na to, že 15-dňová lehota v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú vyššie citované) sa vzťahovala iba na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak by súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a plynula až od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo strany exekútora súdu. Uvedená 15-dňová lehota však, vychádzajúc zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú odcitované vyššie), sa nevzťahovala na rozhodnutie o

zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak súd zistil rozpor žiadosti, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak by zákonodarca zamýšľal stanoviť pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15-dňovú alebo inú lehotu, zaiste by to bol v § 44 ods.2 Exekučného poriadku priamo a výslovne uviedol. Ak ale zákonodarca v § 44 ods.2 druhá veta Exekučného poriadku výslovne uviedol, že „ak súd nezistí rozpor...do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu“ a potom v samostatnej tretej vete tohto ustanovenia osobitne uviedol, že „ak súd zistí rozpor...žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne“ bez toho, že by tam zakotvil akýmkoľvek spôsobom vyjadrenie akejkoľvek lehoty, potom je absolútne zrejmé, že neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žiadna zákonná lehota stanovená nebola a nie je.

Keďže žalobca tvrdené prieťahy v postupe exekučného súdu vyvodzuje z času uplynutého od dátumu začatia exekučného konania (t.j. odo dňa keď bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie do zápisnice súdneho u exekútora) do dňa rozhodnutia súdu, treba tiež uviesť to, že tento čas pre posudzovanie prípadných prieťahov súdu nemôže byť smerodatný, lebo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzniká, a čas jej realizácie preto možno posudzovať až odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu. Tu potom súd pripomína žalobcovi, že súdny exekútor, ktorého si žalobca sám a dobrovoľne zvolil na vykonanie exekúcie, doručoval žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu až po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, v ktorej tak bol v zmysle § 44 ods.1 Exekučného poriadku povinný učiniť (v prípade exekučného konania proti povinnej toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 13.5.2011, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 20.7.2011. Nečinnosť exekučného súdu preto nemožno posudzovať, ako to robil žalobca, už od momentu začatia exekučného konania podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku - spísania návrhu pred exekútorom).

Okrem toho tunajší súd doby vo vyššie uvedenom exekučnom konaní, v ktorom exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, nepovažuje vzhľadom na konkrétne okolnosti vôbec za neprimerane dlhé jednak vzhľadom na obsah posudzovaného exekučného titulu, súvisiacej zmluvy o úvere a všeobecných podmienok. Ak žalobca argumentuje prieťahmi spôsobenými nerozhodnutím v zákonnej lehote, súd nad rámec už uvedených dôvodov vo vzťahu k neexistencii zákonnej lehoty pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pripomína, že aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní, viď napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02 v ktorom Ústavný súd judikoval, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Súdu je z jeho vlastnej činnosti (§ 121 O.s.p.) a z ďalších u neho vedených vecí žalobcu proti žalovanej známe, že žalobca inicioval obrovské množstvo exekučných konaní na podklade nespôsobilých exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov, preto vyvodzovať právo z tvrdených prieťahov v týchto konaniach, ktoré boli od začiatku nedôvodné a neopodstatnené, lebo na ich iniciovanie žalobca nemal spôsobilý podklad (exekučný titul) nie je podľa súdu vzhľadom na množstvo týchto konaní a predovšetkým konkrétne okolnosti prejednávanych vecí namieste. Aj opakovane tvrdené legitímne očakávania žalobcu totiž treba posudzovať s prihliadnutím na to, že žalobca sa dobrovoľne a sám rozhodol iniciovať tieto exekučné konania práve na podklade rozhodcovských rozsudkov, kde bolo vzhľadom na platnú právnu úpravu nevyhnutné preskúmať rozhodcovské doložky, skúmať či sa vymáha právom dovolené plnenie, pričom exekučné konania boli vyhlásené za nedôvodné, neprípustné, tak ako v tu prejednávanvej veci. Základný právny princíp spravodlivosti od súdu požaduje, aby právna ochrana nebola poskytovaná tomu, kto sám právo porušuje. Každý by mal číť zásadu, že z nepráva nemôže vzniknúť právo a nárok na právnu ochranu majú len práva, nadobudnuté v súlade so znením a účelom zákona. Tu uplatňované nároky žalobcu je nemožné nehodnotiť aj v týchto intenciách. Na začiatku to bol totiž práve žalobca, ktorý inicioval najskôr rozhodcovské, a potom následne exekučné konanie proti povinnej, hoci

na to neboli splnené zákonné podmienky. Žalobcu pritom z takéhoto postupu nijako neospravedlňuje prípadná existencia určitej pohľadávky proti povinnej. Inými slovami povedané, nemôže sa zo zákonom zakázaného konania stať zákonom dovolené konanie len s poukazom na existenciu pohľadávky. Preto ak sa žalobca snaží celú zodpovednosť preniesť na exekučný súd tvrdením, že ak by ten rozhodol skôr, a teda žalobca by skôr vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bude zamietnutá, mohol uskutočniť náhradu exekučného titulu, čím údajne postup súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára, tak tu súd pripomína žalobcovi, že zodpovednosť za „nevedomosť“ žalobcu o nespôsobilosti jeho exekučného titulu ani samotné riziko jeho podnikania nemožno prenášať na exekučný súd, resp. na žalovanú. Ak by sa žalobca skutočne správal ako riadny hospodár, zaiste by ako oprávnený neinicioval množstvo nedôvodných, zbytočných exekučných konaní a ako riadnemu hospodárovi mu už to, že v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote nebolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie a následne mu preto nemohlo byť doručené ani upovedomenie o začatí exekúcie mohlo signalizovať, že na vykonanie exekúcie nie sú splnené zákonné podmienky.

Čo sa týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výške zodpovedajúcej istine s príslušenstvom, ktorá podľa žalobcu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní treba poukázať na to, že uvedená škoda žalobcovi v žiadnom prípade nemohla vzniknúť. V exekučnom konaní exekučný súd nevykonal žiaden úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, neporušil princíp právnej istoty rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ani nevyvolal stav zakladajúci prekážku vecí právoplatne rozhodnutej (k otázke namietaných zbytočných prietahov sa súd vyjadril už vyššie). V prvom rade treba zvýrazniť tú skutočnosť, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v uvedenom exekučnom konaní nebolo zrušené ako nezákonné, dokonca žalobca sa voči uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ani len neodvolal. Exekučný súd postupoval v exekučnom konaní plne v súlade so zákonom, ak preskúmal otázku samotnej vykonateľnosti exekučného titulu (rozsudku rozhodcovského súdu). Exekučný súd bol oprávnený a povinný skúmať či boli splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie (či na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musel na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Okrem iného bol povinný skúmať či exekučný titul, na základe ktorého súdny exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanoveniu § 41 Exekučného poriadku. Keďže exekučným titulom v dotknutej exekučnej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu, musel pritom exekučný súd popri ust. Exekučného poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej tiež iba „ZoRK“). Podľa Ústavného súdu SR v rozhodnutí z 3.3.2011, č.k. IV. ÚS 60/2011-13, vnútroštátny súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Obdobne Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 18.1.2012 sp.zn. 6 Cdo 143/2011 konštatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 ZoRK, rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

Rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyľúčia.

Podľa § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3 ZoRK, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

Podľa prílohy bodu 1. písm. q) smernice 93/13/ES patria medzi nekalé podmienky (v zmysle čl. 3 bodu 1. a 2. smernice) aj podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane. Uvedená smernica bola prebratá do nášho právneho poriadku zákonom č. 150/2004, ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník. Na základe zásady nepriameho účinku je táto smernica záväzná aj pre Slovenskú republiku a treba ju používať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré upravujú spotrebiteľské právne vzťahy.

I keď samotná povinná vystupujúca vo vyššie uvedenom exekučnom konaní nevyužila oprávnenia v zmysle § 40 ZoRK, bol exekučný súd oprávnený a povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej doložky, od ktorej rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc, a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť príslušného exekučného titulu. Tiež bol oprávnený a povinný skúmať splnenie ďalších podmienok pre vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku. Takýmto postupom exekučný súd naplnil povinnosť vyplývajúcu z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Exekučný súd v konaní ním vedenom pod sp.zn. 15Er/582/2011 dospel k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v príslušných všeobecných podmienkach poskytnutia úveru vzťahujúcich sa k zmluve o úvere uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a dlžníkom, o právach a povinnostiach z ktorej rozhodoval rozhodcovský súd. Rozhodcovskú doložku v uvedenom konaní exekučný súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda ako neplatnú (čo v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie náležite a podrobne odôvodnil). Exekučný súd teda preskúmal predložený rozhodcovský rozsudok a príslušnú žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko dospel k záveru, že rozhodcovská doložka, na podklade ktorej bol príslušný rozhodcovský rozsudok vydaný, nezakladal pre jej neplatnosť (prameniacu z povahy neprijateľnej zmluvnej podmienky) právomoc rozhodcovského súdu na prejedanie sporu, čo zároveň znamená, že príslušný rozhodcovský rozsudok nebol vykonateľným exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné viesť exekúciu. V uvedenej veci postup exekučného súdu bol plne opodstatnený a zákonný. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k jeho zrušeniu. Okrem toho nemožno sa stotožniť s názorom žalobcu, že exekučný súd vo vyššie uvedenom exekučnom konaní založil prekážku veci rozhodnutej - pokiaľ totiž rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie, ním vydaný rozsudok, ktorý bol predložený ako exekučný titul je nulitným, t.j. ničotným aktom, ktorý je z hľadiska právneho neexistujúci a nikoho nezaväzujúci a ako taký nemôže zakladať v prípadnom občianskom súdnom konaní prekážku rozhodnutej veci. Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu na náhrady majetkovej škody vo výške zodpovedajúce istine s príslušenstvom (v zmysle žaloby) je absolútne nedôvodný, nakoľko žalobcovi uvedená škoda nevznikli.

Žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Napriek uvedenej skutočnosti žalobca taktiež v tomto konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s rozhodovaním OS Humenného vznikla nemajetková ujma. Súd v tomto konaní nemal preukázané žiadne porušenie základných práv a princípov právneho štátu v danom exekučnom konaní, ani porušenie práva na súdnu ochranu, či práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ku ktorým by došlo zo strany OS Humenné. V príslušnom exekučnom konaní bolo už od ich začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konanie proti fyzickej osobe, vždy dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolvenčie povinného - tieto riziká

nemožno spájať s dĺžkou doby od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, resp. s údajnou absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobe tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody, či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaného nároku žalobcovi). Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že postup exekučného súdu v exekučnom konaní v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom spôsobil zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - ide tu iba o ničím nepreukázané, prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonný zásah exekučného súdu nebol v tomto konaní nijako preukázaný) vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V súvislosti s tvrdenou frustráciou treba pripomenúť, že žalobca v exekučnom konaní nevystupoval ako povinný, voči ktorému by sa viedlo nedôvodné exekučné konanie, ale ako oprávnený, ktorý sám také nedôvodné konanie inicioval. Žalobca nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a čo sa týka uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny s príslušenstvom požadovanej v žalobe z titulu majetkovej škody, treba opätovne zdôrazniť, že súd nemal nijako preukázané, že by v exekučnom konaní OS Humenné došlo k akémukoľvek nezákonnému, či nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu a teda nebolo súdu v žiadnom preukázané, že by žalobcovi vôbec vznikla akákoľvek nemajetková ujma, ktorej náhradu v peniazoch by prípadne bolo možné žalobcovi priznať.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

S poukazom na dôvody, pre ktoré bola príslušná žaloba zamietnutá, má súd za to, že je už nevhodné a nadbytočné zaoberať sa jednotlivými námietkami žalovanej voči žalobe obsiahnutými v jej vyjadrení (osobitne tými, ktoré v podstate korešpondujú s vyššie uvedenými dôvodmi zamietnutia žaloby v tomto konaní, ako aj tými, ktoré sa netýkali vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré súd žalobu v tomto konaní zamietol - napr. k námietke premlčania, zmätočnosti žalôb a pod.).

Záverom treba poznamenať, že nakoľko žalobca v tomto konaní nepreukázal ani len skutočný vznik škody, nemal súd prečo rozhodovať v zmysle jeho návrhu medzitémnym rozsudkom o základe veci - ak totiž vznik škody nie je preukázaný, bolo by nezmyselné, aby súd medzitémnym rozsudkom vyslovoval kto „za škodu“ zodpovedá.

Dňa 27.10.2015 doručil žalobca súdu žiadosť o prerušenie konania z dôvodu, že na OS Prešov sa pod sp.zn. 7C/6/2010 vedie konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. OS Prešov uznesením zo dňa 07.10.2013 (čo muselo byť žalobcovi už dávno známe a preto jeho žiadosť o prerušenie konania podaná pár dní pred pojednávaním súd vníma ako procesnú obštrukciu) rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora EÚ o nasledujúcich prejudiciálnych otázkach:

1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia ?

2. V prípade, ak áno, je dostatočným jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?

3. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

4. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Podľa § 109 ods.2 písm. c) O.s.p. - pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Vo veci, v ktorej boli položené prejudiciálne otázky sa javí, že ide o žalobu, kde voči žalobcovi bola vymožená pohľadávka judikovaná rozhodcovským súdom a súd vydanie poverenia pre súdneho exekútora nezamietol, resp. exekúciu nezastavil. Ide teda o presne opačnú situáciu, aká je v prejednávanej veci.

Pre prejednanú vec je dôležité, že k zastaveniu exekučného konania došlo aplikáciou vnútroštátneho práva a nie práva komunitárneho (jeho priameho použitia). Je teda zrejmé, že odpoveď na vyššie uvedené prejudiciálne otázky (aj keď o ich prípustnosti možno pochybovať) nemôže mať vplyv na prejednanú vec.

Na záver súd ešte uvádza, že na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O.s.p. nie je právny nárok ale postup podľa uvedeného ustanovenia je čisto na úvahe súdu.

Na základe vyššie uvedeného teda súd návrhu žalobcu na prerušenie konania nevyhovel.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., ale keďže úspešný odporca si náhradu trov konania neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Okresný súd Bardejov.

1, V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2, Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3, Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné.